

rees
van de
Zonnehof

Roman

CLEMENS WISSE

TREES VAN DE ZONNEHOF

Van Clemens Wisse verschenen bij
Uitgeverij Zomer & Keuning onder andere:

Bloemen voor een boerendochter

Hoeve De Dageraad

Mooie Maartje van de molen

De jonge weduwe van Reggezate

Het dagboek van de boerin

Clemens Wisse

*Trees van de
Zonnehof*

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789401912075
ISBN e-book 9789401912082
NUR 344

© 2018 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

1

De precieze datum is niet meer te achterhalen, maar het moet in de zomer van 1740 geweest zijn dat hoeve De Schelf tot de grond toe afbrandde. De oorzaak was vermoedelijk hooibroei. Alleen het woongedeelte van het zomerhuis bleef gespaard, en daarmee ook de boer en zijn gezin.

Blijkens een gevelsteen in de boerderij vond de herbouw in datzelfde jaar plaats, want op 29 september legde Jansje Vlieland, oud zeven jaar, de eerste steen.

De hoeve werd omgedoopt in Zonnehof. Uit overlevering blijkt dat boer Gerrit Vlieland vond dat de oude naam De Schelf te veel te maken had met hooi; hij wilde het noodlot niet tarten en gaf de herbouwde hoeve een nieuwe naam.

We zijn bijna 130 jaar later als Antje de Zoet tegen haar moeder zegt gehoord te hebben dat de boerin van de Zonnehof een tweede meid zoekt. Antje is al een jaar van school, en moeder Ploon houdt haar meisje nog maar wat thuis, maar Antje vindt dat zij zo langzamerhand toe is aan een baantje.

‘Tweede meid! Dat is een groot woord voor een meisje van amper veertien,’ vindt moeder Ploon. Zij heeft er aan de ene kant moeite mee haar enige dochter voor dag en nacht te zien vertrekken naar de grote hoeve van Cor en Kee Vlieland, maar aan de andere kant kan zij de verdiensten van Antje, hoe gering ook, goed gebruiken. Haar man en de vader van Antje is alweer drie jaar dood. Met wasen, strijken en verstelwerk weet zij de eindjes aan elkaar te knopen, maar het is geen vetpot.

‘Vind je het niet goed als ik bij boer Vlieland ga vragen of de plaats van tweede meid nog vrij is, moe?’ vraagt Antje.

‘Ik vind het wel goed, maar het valt me zwaar jou te moeten missen, kindje. Na de dood van pa hadden wij steun aan elkaar en dat is eigenlijk nog zo, maar ik moet je niet tegenhouden. Bij een ander leer je zelfstandig te worden, en de mensen van de Zonnehof staan niet ongunstig bekend, tenminste, voor zover ik weet. De nieuwe boerin, die een jaar geleden is getrouwd met Leen Vlieland, ken ik niet; ik weet alleen dat zij de dochter is van een rijke boer uit Veendorp en Mien heet.’

‘Ga je met me mee naar de Zonnehof, moe? Er alleen heen gaan vind ik een beetje eng.’

‘Natuurlijk ga ik met je mee, meissie,’ stelt moeder haar gerust, ‘want ik wil niet alleen weten of de plek nog vrij is, maar ook wat voor werk je moet doen en wat de verdiensten zijn.’

‘Het werk dat ik moet doen, bestaat uit klussen waar de eerste meid geen zin in heeft of waar ze geen tijd voor heeft, denk ik, moe,’ weet Antje al te vertellen. ‘Mijn vriendin Truitje Munster is net zo oud als ik en is tweede meid bij boer Finster. Daar moet ze ook flink aanpoten.’

‘Dat kan best wezen, maar die lui van de Zonnehof moeten er wel rekening mee houden dat jij nog maar veertien bent.’

‘Maar ik kan wel wat hebben, hoor!’ zegt Antje.

‘Als je wat aangesterkt bent wel, maar nu ben je nog broodmager.’

‘Maar op de hoeve krijg ik waarschijnlijk goed te eten, dus zal ik vanzelf wel aansterken. Ik wil zelf ook wel wat dikker zijn, en als ik het voor het zeggen had, ook wel wat korter.’

‘Dat laatste is voor jou vervelend, weet ik,’ antwoordt moeder. ‘Ik herinner me dat je vroeger vaak huilend van school thuiskwam, omdat de jongens je hadden uitgescholden voor “bonenstaak”.’

‘Jij had er slag van mij te troosten, moe. Als ik uit huis ben, zal ik alles zelf moeten verwerken en daarom zal ook ik jou missen.’

‘Maar je bent de wereld toch niet uit; na de mis kom je ’s zondags gewoon naar huis.’

Dat laatste is voor Antje een troost, maar toch heeft ze die avond moeite om in slaap te komen. Ze ligt maar te draaien en te prakkiseren. Weg bij moe en werken bij vreemde mensen. Maar het is natuurlijk niet zeker dat ze wordt aangenomen. De Zonnehof is een van de grootste hoeven van het dorp, en dat is voor veel meisjes best aantrekkelijk. In stilte hoopt ze dat de boerin al een ander meisje heeft aangenomen.

‘Wat loop je te gapen, Antje. Heb je niet goed geslapen?’ vraagt moeder als ze onderweg zijn naar de Zonnehof.

‘Dat wel, hoor!’ Antje wil haar moeder, die het toch al zo zwaar heeft, niet lastigvallen met haar gepieker. Fijn dat moe meegaat.

‘Ik merk dat je zenuwachtig bent, Antje, zie je er zo tegenop?’

‘Je vroeg of ik niet goed geslapen heb en ik jokte toen een beetje,’ zegt Antje dan eerlijk. ‘Ik heb vannacht liggen piekeren. Nooit ben ik van huis geweest, en misschien gaat het nu ook niet door.’

‘Waarom zou het niet doorgaan?’ vraagt moeder verbaasd.

‘De boerin kan toch al voorzien zijn!’

‘Ja, dat is zo, maar we zijn er vlug bij en jij moet door de zure appel heen bijten, meissie. Vroeg of laat zou het toch gebeuren.’

Als ze bij de kapitale hoeve van Vlieland komen, zijn ze beiden onder de indruk.

‘Ik ben hier alleen geweest om de familie zalig nieuwjaar te wensen, en van de oude boerin kreeg ik dan een stuiver en een appel. “Stop het geld maar in je spaarpot en eet het appeltje maar lekker op. Dag hoor,” zei ze altijd. Een heel lief mens, die oude boerin. Ik hoop maar dat de nieuwe boerin ook zo aardig is,’ zegt Antje.

Als ze aan de deur ‘volk!’ geroepen hebben, komt de oude boerin zelf aan de deur.

‘Is dat je dochter, Ploon?’ vraagt ze vriendelijk.

‘Ja, dit is onze Antje. We komen horen of de plaats van tweede meid nog vrij is.’

‘We zijn nog niet voorzien,’ zegt de boerin, ‘maar ik verbaas me dat je dochtertje zo groot geworden is.’

‘Ze is wel groot, maar niet zo sterk, hoor! Door haar lengte lijkt ze ouder, maar ze is pas veertien.’

‘Maar ik wil hier wel tweede meid worden, hoor moe!’ zegt Antje snel.

‘Ik zei dat we nog niet voorzien zijn, maar ik kan je niet in mijn eentje aannemen, Antje,’ zegt de boerin dan. ‘Mijn schoondochter is hier nu de nieuwe boerin, maar ze voelt zich vanmorgen niet lekker en is in bed gebleven. Mientje kampt nogal met haar gezondheid, vandaar dat ik jullie te woord sta. Maar zij moet uiteindelijk beslissen, en dus moet je morgen nog maar even terugkomen.’

Ploon kijkt bedenkelijk, want eigenlijk kan ze de tijd niet missen, maar ze zegt de oude boerin toe dat ze morgen om dezelfde tijd terug zullen komen.

‘Nou weet ik nog niks!’ pruilt Antje onderweg naar huis.

‘Nog even geduld tot morgen,’ troost moeder, ‘die ene dag kan er ook nog wel bij.’

Dat Ploon zelf een was en een strijk moet laten staan, noemt ze maar niet.

De vriendelijke manier waarop de oude boerin van de Zonnehof hen te woord stond, heeft bij Antje de vrees voor het onbekende enigszins getemperd, zodat ze de volgende morgen minder zenuwachtig is.

Mien is weer op de been en ontvangt Antje en haar moeder nu zelf. 'Neem me niet kwalijk dat ik jullie gisteren niet te woord kon staan. Van mijn schoonmoeder heb ik het een en ander gehoord en dus zullen we vandaag maar spijkers met koppen slaan.'

'Betekent dat dat ik aangenomen ben, vrouw Vlieland?' vraagt Antje gespannen.

'Wat mij betreft wel. Onze eerste meid Coba Teulings kan het zware werk niet meer aan. Het verwondert me trouwens niet, want ik geloof dat ze hier al zo'n honderd jaar werkt.' Het laatste heeft Mien lachend gezegd.

'Maar Antje is pas veertien en kan ook nog geen zwaar werk aan,' zegt Ploon.

'Als zij en Coba het samen doen, zal het wel lukken,' meent Mien, en dat stelt moeder Ploon wat gerust. De nieuwe boerin valt haar niet tegen.

Over de verdiensten en de werktijden zijn ze het gauw eens, en dan moet Antje nog weten waar haar slaapplaats is. Het is een dienstbodekamer op de stalzolder.

'Een kachel staat er niet in, maar in de winter houden de koeien je kamertje wel warm,' lacht boer Leen, die eens komt kijken wie zijn vrouw aangenomen heeft.

Antje kent Leen Vlieland oppervlakkig. Een grote boer die altijd vóór in de kerk zit. Hij heeft een gedrongen en lijvig postuur, maar ze schat hem nog geen dertig.

Afgesproken wordt dat ze de volgende maandag aan haar taken op de hoeve zal beginnen. Eerst maakt ze nog kennis met Coba.

'Ik ben blij dat je me komt helpen, Antje,' zegt Coba,

‘want mijn oude botten beginnen te kraken.’

Ploon is een stuk jonger dan Coba, maar ze kennen elkaar goed. ‘Ik hoop dat jullie het samen goed zullen kunnen vinden, Coba, want ik zal mijn kleine meid wel missen.’

‘Noem dat maar een “kleine meid”, Ploon! Ik moet nu al tegen haar opkijken,’ lacht Coba.

‘Antje is wel lang, maar ook dunnetjes en niet sterk, dus ik hoop dat de boerin gelijk krijgt en dat jullie het zware werk samen kunnen klaren.’

‘Korter kunnen we haar niet maken, Ploon, maar ze komt hier op een hoeve waar altijd goed en veel eten op tafel staat, en ze zal dus snel wat meer vlees op de botten krijgen.’

‘Dat hoop ik, Coba, want je zult begrijpen dat het bij mij thuis geen vetpot is.’

Antje is toch nog een beetje zenuwachtig als ze die maandagmorgen voor het eerst naar haar nieuwe betrekking gaat. Maar zenuwachtiger zijn de bewoners van de Zonnehof, en ze zijn ook bedroefd. Juist die zondag is de oude boer, Cor Vlieland, aan een hartstilstand overleden. Hij was nog geen zestig jaar!

‘Kom na de begrafenis van de boer maar terug, Antje,’ zegt de boerin, als Antje zich meldt. ‘We hebben de eerste dagen geen gelegenheid om jou op een fatsoenlijke manier wegwijs te maken. Je loon gaat vandaag wel in, hoor!’ zegt ze er geruststellend achteraan.

Moeder Ploon kijkt vreemd op als een halfuur na haar vertrek Antje weer voor de deur staat. ‘Ging het toch niet door, Antje?’

‘De ouwe boer is gisteren plotseling overleden en ze

waren allemaal erg bedroefd. De jonge boerin zei dat ze de eerste dagen geen gelegenheid hebben om mij fatsoenlijk wegwijs te maken.'

'Wat erg!' schrikt Ploon. 'Weet je ook waar de boer aan overleden is?'

'Ze hadden het over een hartstilstand.'

'Dat kan ons allemaal overkomen, kindje.'

'Maar die boer was toch al oud?' vraagt Antje.

'Volgens mij was hij nog geen zestig en dat noem ik niet oud,' antwoordt Ploon. 'Maar wanneer ga je weer terug?'

'De jonge boerin zei dat ik na de begrafenis maar terug moet komen, maar dat mijn loon vandaag ingaat.'

Ploon is blij om dat te horen.

'We moeten nu wel naar de rouwmis en de begrafenis gaan en na afloop gaan condoleren,' vindt ze.

'Maar alle rijke boeren van het dorp zullen er wel zijn,' zegt Antje fronsend, 'en dan vallen wij nogal uit de toon.'

'Dat is dan maar zo. Ik vind dat wij, nu jij op de Zonnehof bent aangenomen, ons medeleven moeten tonen.'

'Maar moeten we per se mee naar het kerkhof?' vraagt Antje dan. 'Ik ben bang dat alle nare herinneringen aan de dood en begrafenis van pa weer bovenkomen.'

'Dan gaan we alleen naar de rouwmis en de condoleance,' besluit Ploon. 'Die zal wel in de grote feestzaal van De Drenkplaats worden gehouden. Zo'n rijke boerenfamilie zal het zeker niet minder doen.'

De gelegenheid waar de boeren 's zondags na de mis hun borreltje drinken, is de kroeg van Dirk Loman. Achter de kroeg is een grote zaal en eronder een grote ruimte voor het stallen van de paarden. Niet zelden komen rijke stadslui in hun koetsjes langs en gunnen zichzelf een glas en hun paarden wat rust. Vandaar de naam De Drenkplaats.

De kerk is die woensdag tot de laatste plaats bezet, want geen dorpsbewoner van enige betekenis kan zich veroorloven verstek te laten gaan bij de dienst voor een van de grootste boeren van Leedijk.

Ploon de Zoet en haar dochter Antje hebben een plaatsje achter in de kerk kunnen bemachtigen. Het interieur van de kerk kleurt paars, en de woorden van pastoor Vredevoort maken indruk op de aanwezigen.

‘Een man die veel voor de dorpsgemeenschap gedaan heeft, is ons plotseling ontvallen,’ zo begint hij zijn preek. Spotters zullen later beweren dat de pastoor de rijke boer het graf in geprezen heeft. Maar zij hebben ongelijk als zij twijfelen aan de oprechtheid van meneer pastoor, die met zijn gevoelige preek de familie een hart onder de riem gestoken heeft.

‘Laten we toch maar even meegaan naar het graf, Antje,’ zegt Ploon na afloop van de dienst, en dan knikt Antje, want de woorden van meneer pastoor hebben ook indruk op haar gemaakt. Ze vindt het eigenlijk jammer dat ze de oude boer niet nog een poosje heeft kunnen meemaken. ‘Een aardige man,’ zo omschrijft Ploon de oude Vlieland.

In de kerk, op de begraafplaats en ook later in De Drenkplaats geven veel mensen blijk van hun belangstelling en medeleven. Ze zijn het met meneer pastoor eens dat een van de markantste bewoners van Leedijk te vroeg is gestorven. ‘God hebbe zijn ziel,’ bidden zij.

De stemming op de Zonnehof is nog bedrukt als Antje die donderdag aan haar taak begint. Degene die zich om Antje bekommert, is de oude Coba Teulings. Ook zij heeft veel verdriet. ‘Ik heb met Cor Vlieland nog op school gezeten. We zaten in dezelfde klassen, maar mijn plaats bleef vaak leeg. Dan moest ik thuis op de kleintjes passen als mijn moeder uit werken ging. Het was bij ons thuis

geen vetpot, Antje, en met een bijna lege maag naar school vond mijn moeder ook bezwaarlijk.’

‘Ik weet wat u bedoelt, juffrouw Teulings, want bij ons is het niet veel anders, hoewel ik nog nooit met een lege maag naar school gegaan ben.’

‘Tijden veranderen, kindje. Maar je moet mij niet “juffrouw Teulings” noemen, hoor! Zeg maar gewoon Coba, dat doen ze allemaal. De juffrouw staat voor de klas, en zo ver zal ik het nooit schoppen, want ik kan lezen noch schrijven.’

‘Vind je dat niet erg?’ vraagt Antje.

‘Och, waar is al die geleerdheid voor nodig? Ik werk hier al bijna mijn hele leven, en als er eens iets geschreven of gelezen moet worden, dan doet Kee dat. Ik heb toch zo’n medelijden met Kee. Ook haar ken ik van jongs af aan, en zij is altijd lief voor me geweest.’

‘De anderen niet?’

‘Jawel, hoor!’ knikt Coba. ‘Leen heb ik als baby nog in mijn armen gehad. Aan de nieuwe boerin, zijn vrouw, moet ik nog een beetje wennen. Leen en Mien zijn nog niet zo lang getrouwd en zij moet het rustig aan doen, want ze mankeert van alles, waardoor er veel op mijn nek en die van Kee komt. Daarom ben ik blij dat jij me komt helpen. Maar je moet wel goed eten, hoor! Ik vind je nogal mager.’

‘En lang,’ vult Antje aan.

‘Lang, dun en lekker, zeiden de jongens vroeger.’ Coba moet zelf om haar grap lachen, en dan valt het Antje op wat een lief en zacht gezicht de oude meid heeft.

‘Had je niet willen trouwen, Coba?’

‘Met de knop van de deur, zeker!’ zegt Coba met een brede grijns. ‘Nee, daar had ik geen tijd voor. Mijn moeder had al veel kwalen toen ik nog jong was. Daarom heb ik haar altijd geholpen, maar ze is natuurlijk al jaren dood.’

Bij de gedachte aan haar moeder schieten de tranen haar weer in de ogen.

Tranen staan ook nog in de ogen van vooral Leen en zijn moeder. Bij het avondeten schuift Leen zijn stapeltje boterhammen opzij en hij zegt hoofdschuddend dat hij geen trek heeft. ‘Ik krijg bijna geen hap door mijn keel, moe.’

Antje heeft de jonge boer steeds als een sombere hork beschouwd, maar nu blijkt dat hij ook gevoel heeft. De jonge boerin kan zij nog niet goed peilen. Tranen ziet ze bij haar niet, maar ze is dan ook ‘import’, zoals ze hier zeggen.

De eerste weken na de dood van de oude boer blijft de stemming nog gedrukt op de hoeve, maar dan herneemt het leven zijn gewone gang. In een boerenbedrijf is weinig tijd over om te gaan zitten treuren.

Antje begrijpt nu pas goed waarom zij is aangenomen. Er zijn al wel drie vrouwen op de hoeve, maar de oude boerin en Coba lopen al tegen de zestig en de jonge boerin kampt met haar gezondheid.

‘Ik begrijp best dat Mien last heeft van haar kwalen, maar ze zeurt wel erg veel,’ meent Coba.

‘Ik vind haar niet onaardig, Coba. Van ziekte en pijn worden mensen vanzelf zeurderig.’

‘Het is niet alleen van ziekte en pijn, Antje. Het botert niet zo best tussen haar en Leen. Maar daar sta ik niet van te kijken, want vader Cor koos voor zijn zoon een vrouw met geld. De rest interesseerde hem niet. “Als de centen maar goed zitten.” Ik hoor het hem nog zeggen.’

‘Ik hoorde dat de jonge boerin helemaal uit de buurt van Alkmaar komt,’ zegt Antje. ‘Het lijkt me dat het voor haar ook niet meeviel uit haar vertrouwde omgeving weg te moeten.’

‘Nee, zeker niet, Antje,’ beaamt Coba. ‘Ze heeft me al eens toevertrouwd dat ze zich hier als een vreemde eend in de bijt voelt. Ze kende hier niemand, zodat er weinig boerinnen een praatje komen maken.’

‘Ze is ziekelijk, heeft niet zo’n best huwelijk en nauwelijks contact met dorpsgenoten. Vind je het dan gek dat ze zeurt?’ verdedigt Antje haar bazin.

‘Dat vind ik helemaal niet gek, Antje, maar het is wel vervelend.’

‘Misschien wordt het allemaal wat beter als ze kinderen heeft.’

‘Dat zou voor Leen ook beter zijn, want hij klaagt zijn nood weleens bij mij. Hij wil graag kinderen en vooral een zoon, maar na meer dan een jaar getrouwd te zijn, is er nog steeds niks in aantocht.’

Zoals gewoonlijk gaat Antje die zondag na de mis naar haar moeder. Het is nog maar sinds kort dat ze de hele week van huis is, en daarom verlangt zij, evenals haar moeder, naar de zondag.

‘Ik ben blij dat je er weer bent, Antje, want ik mis je nog steeds,’ zegt moeder Ploon als ze thuis zijn.

‘Jou mis ik ook nog steeds,’ zegt Antje, en ze knijpt even in moeders hand, ‘maar ik heb veel afleiding op de hoeve en zeker geen tijd om veel aan thuis te denken.’

‘Is het zwaar?’

‘Samen met Coba gaat het wel, en vooral bij kaas en boter maken laat de oude boerin zich ook niet onbetuigd. Van haar kan ik, wat dat betreft, nog veel leren.’

‘Van Coba niet?’

‘Coba doet het gewone werk en daar valt niet veel van te leren.’

‘Kun je goed opschieten met de oude meid?’ vraagt Ploon nieuwsgierig.

‘Dat wel, maar ze kletst wel erg veel, hoor! Ze krijgen allemaal een beurt. Ze weet te vertellen dat het niet zo best botert tussen Leen en de jonge boerin, en dat Leen teleurgesteld is dat er nog geen kindje op komst is.’

‘Coba is een best mens, maar wel een klep,’ waarschuwt Ploon. ‘Vertrouw haar je geheimen niet toe, want ze liggen zó op straat. Ik vind jou veel te jong om al die volwassen verhalen te moeten aanhoren.’

‘Weet je dat Coba geen letter zo groot als de kerktoren kan lezen?’ vertelt Antje dan.

‘Hoezo niet?’

‘Ze is vroeger nauwelijks naar school gegaan, want als haar moeder uit werken ging, moest zij op de kleintjes letten.’

‘Dat heb ik mijn hele leven moeten doen, maar dat waren de centjes,’ lacht Ploon. ‘Laten we maar koffie gaan drinken. Jij werkt de hele week met vooral oude mensen, en als je dan thuiskomt, begint je moeder ook te zeuren.’

‘Niet overdrijven, moe! Je hebt gelijk dat ik Coba geen geheimen mag toevertrouwen. Daar is overigens niet zoveel kans voor, want veel geheimen heb ik niet.’

‘Jonge meisjes hebben altijd geheimen,’ zegt Ploon, ‘en als je ze zelf niet hebt, hoor je ze wel van je vriendinnetjes. Wanneer heb je die eigenlijk voor het laatst gezien? Jij praat maar over werken en je omgang met ouwe mensen, maar als jong meisje moet je met leeftijdgenootjes omgaan.’

‘Dat is er alleen de laatste paar weken bij ingeschoten, want de jonge boerin was weer ziek en om Coba en de oude boerin op zondag voor al het werk te laten opdraaien, vind ik niks.’

‘Moet je vanmiddag ook weer vroeg terug zijn op de hoeve?’

‘Nee, vanmiddag ga ik naar het dorpshuis en daar ont-

moet ik dan mijn vriendinnetjes,' zegt Antje blij. 'Ik hoop dat Truitje Munster en Geertje Jongsma er zijn, want dat zijn mijn beste vriendinnen.'

'Zo! Zien we jou ook weer eens een keertje,' zegt Truitje als Antje het dorpshuis in komt. 'We hebben je al enkele weken niet gezien.'

'De boerin was ziek en dus had ik geen tijd,' legt Antje uit.

'Jij hebt het maar getroffen met je boer. Op een grote hoeve als de Zonnehof werken, willen alle jonge meiden wel.' Truitje werkt zelf als tweede meid op de kleine hoeve van boer Finster en is best een beetje jaloers op Antje.

'Jij moet niet klagen, Trui, want Aad Finster en zijn vrouw zijn jong en gezond. Op de Zonnehof zijn drie vrouwen, maar twee ervan zijn bijna zestig en de derde is wel jong, maar vaak ziek. Maar ik heb het er best naar mijn zin, hoor!'

Trees is niet voor het geluk geboren, dus gaat ze het zelf creëren

Leen Vlieland is de boer van de kapitale hoeve De Zonnehof. Als hij na een huwelijk van dertien jaar zijn vrouw Mientje verliest, blijft hij kinderloos achter. In tegenstelling tot zijn hoeve is de corpulente veertiger geen aantrekkelijke partij voor boerendochters. Tegen alle tradities van de boerenstand in trouwt hij ten einde raad met de meid Anna. Zij schenkt hem wél kinderen, waaronder een zoon, Cor.

De opvolging lijkt verzekerd, maar Cor ambiëert het priesterschap. Dan moet zijn zuster Trees dus voor een opvolger zorgen. Aanvankelijk lijkt dat ook te gebeuren, maar dan maakt Trees een, voor haar vader, dramatische beslissing.

Clemens Wisse brengt met *Trees van de Zonnehof* weer een heerlijke streekroman. Zijn boeken blinken uit in beschrijvingen van het boerenleven rond 1900 en de personages die hij opvoert zijn robuust, maar toch uit romantisch hout gesneden.

Z&K

ISBN 978 94 0191 207 5 NUR 344

9 789401 912075

www.romanserie.nl